

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Malderi Episcopi Antverpiensis S. Th. quondam
Louanij Professoris Tractatus De Sigillo Confessionis
Sacramentalis**

Malderen, Jan van

Antverpiæ

Capvt XIII. Quinam præter Sacerdotem participatiuè teneantur Sigillo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41093

cretò autem communicare poterit non solum antequàm publicam agat pœnitentiã, sed etiam antequàm publicè de eius conuersione constet: & quia communio quæ fit tempore infirmitatis, publicè delato Venerabili Sacramento, ne sine viatico decedat infirmus, fit publicè; talis communio postulat, vt præcedentis conuersionis sit aliqua notitia publica: aded vt Parocho non debeat sufficere quòd sciat publicum peccatorem esse Sacramentaliter confessum; quando viaticum publicè est administraturus, sed oporteat, vt sciat publicè iam constare, quòd sit conuersus.

CAPVT XIII.

Quinam præter Sacerdotem participatiuè teneantur Sigillo.

NON quæro, si plures Sacerdotes eundem pœnitentem simul audiant, eique hoc Pœnitentiæ Sacramentum administrent (quod fieri posse quidam Doctores tradunt, Petrus Soto lectione II. Institut. Sacerd. Paludanus in 4. d. 21. Facit c. Quem pœnitet, de Pœnitentia d. 1. Siluester, Confessio. 1. q. 20. quamuis Vasques q. 91. a. 4. dub. 1. putet non expedire) an omnes illi Sigillo teneantur; certum enim habeo, teneri:

G

sed

sed sunt multæ personæ aliæ, de quibus est quæstio, an hoc Secreto teneantur; quamuis ratione Sacramenti peculiariter teneatur Sacerdos, qui vice Christi peccatorum à se regendorum, quia eorum remittendorum potestatem habet, Confessionem audit, siue formatam siue informem, aliquo modo Sacramentalem.

*An Sigillo
teneatur
interpres.*

Et in primis quæritur, an quando ignotum Confessario est pœnitentis idioma, teneatur interpres, per quem peccata sua aperit, eadem celare. Respondeo, omnino teneri: quamuis enim nemo teneatur per interpretem confiteri, sicuti nec venialia teneretur confiteri; si tamen eo modo confiteri volens inducat aliquem qui interpretis vice fungatur, is indubiè celare tenebitur peccata secretò sibi commissa, sicuti etiam venialia Sacerdos. Sed quæres, An eo gradu quo Sacerdos? Respondeo, teneri Iure naturali arctissimè celare amici commissum, & insuper obligatione etiam Religionis, quia redundaret in irreuerentiam Sacramenti ista reuelatio: & quamuis non sciat vt Deus, scit tamen vt Dei sequester; Secretum enim suum deponit apud interpretem pœnitens, in Deum id transferendi causa, & in ordine ad Claves. Est itaque hîc plusquàm naturalis obligatio. Fateor tamen, non esse superna-

pernaturalem in illo gradu, quo ex traditione certa & tamquam de fide certum credimus obligari Sacerdotem, quamuis putem nullo etiam casu licere reuelare interpreti hoc Secretum. His conformia satis traduntur à Suare & Soto aliisque communiter, quamuis aliter Caietanus loquatur. Rectè Albertus Magnus interpretem considerat ut aurem Sacerdotis, ideoque participem esse Sigilli. De Superiore, cui casus aliquis ^{superior} est referuatus, certum est quòd omnino Si- ^{casum res} gillo teneatur, quando ab eo licentia absol- ^{seruans.} uendi petitur: fit enim ei detectio ut habenti Claves, & ut in foro interno deleget potestatem absoluendi. Itaque aditur etiam ipse ut Iudex in hoc foro, & æqualiter tenetur cum ipso Confessario; adeoque perfectius quàm interpret. Tenet nobiscum Suarez: aliqui tamen dicunt tunc Superiorem solùm teneri Secreto naturali, quando ante Confessionem ab ipso pœnitente, vel Confessario futuro de licentia eius, petitur hæc delegatio.

Internuntius etiam ad hoc Arcanum ser- ^{Interuen-} uandum tenetur, eo modo quo interpret. ^{tium.} Exempli causa: Vocat aliquis Sacerdotem in extrema necessitate, & dicit nuntio quoddam graue peccatum se admisisse, & de eo pœnitere, & confiteri velle, ideoque rogare

vt statim Sacerdos accurrat : tenetur talis
summo silentio illud premere apud quof-
cumque alios, excepto Sacerdote, cui pœni-
tens indicatum voluit.

*Laicus cui
fit Confes-
sio, quomo-
do Secreto
teneatur.*

Laicus, cui in defectu Sacerdotis fit Con-
fessio humilitatis & pœnitentiæ virtutis exer-
cendæ causa, ad excitandum maiorem do-
lorem & erubescenciam, secundum illud
Prouerb. 28. *Qui abscondit scelera sua, non
dirigetur: qui autem confessus fuerit, & reli-
querit ea, misericordiam consequetur;* tene-
tur naturali obligatione silentij, sed non Si-
gillo Sacramentalis Confessionis, quamuis
aliter sentiant Sotus & Graffius cõtra com-
munem Theologorum : quæ etiam nunc
vsu obtinuit, vt Confessio ista laico facien-
da vix sit amplius vsitata, nisi fortè, vt dicit
idem Sotus, apud nautas; & olim non nisi
consilij videtur fuisse, non præcepti; quam-
uis etiam miraculo Deus aliquando osten-
derit sibi esse gratam. Sanè peccator apud
Iudicem delatus à laico suo Confessario de
homicidio, non euaderet impunè : à Sacer-
dote verò Confessario facta delatione, non
potest Iudex procedere. Quod etiam obti-
net quandocumq; Iudex nouit delationem
habere originem ex Cõfessione Sacramen-
tali; tunc enim tenetur statim desistere à
processu iudiciali. ita Henriques l. 3. de Pœ-
nitentia.

*Iudex an
procedere
possit ex re-
uelata Cõ-
fessione.*

nitentia, c. 20. n. 2. Casus iste facile emer-
git circa complices, quando post Confes-
sionem Sacerdotes curant repeti peccatum
complicis, & deferunt ad Iudicem, de quo
Cap. xvii. Istud generatim & conformiter
dictis addidero, eum teneri celare qui me-
diatè vel immediatè à sacrilego Sacerdote
peccatum cõfessi audierit; iuuaret enim pro-
gressum noxæ alterius, & sine legitima fa-
cultate reuelaret quod celandum est. Ad-
dunt Doctores, sicut res transfertur cum
suo onere, etiamsi iniuste transferatur, ita
Secretum istud transire ad quoscumq; cum
onere arctissimi silentij.

*Cui facta
est reuela-
tio, an te-
neatur ce-
lare.*

Nugnus in Supplementum q. i. a. i. pu-
tat Iudicem posse procedere contra confes-
sum Sacramentaliter, quando per Confes-
sarium factum est publicum quòd hic ad-
miserit tale crimen, recedens à Soto, qui
id concessit quando occasione Confessionis
Sacerdos dixisset licitè, Vigila; & vigilando
deprehensus esset reus: negavit autem pos-
se fieri, quando frangendo Sigillum, eum
prodidisset, & reuelasset Confessionem. Di-
cit ergo Nugnus, posteriori isto casu con-
uenire quidem, vt non procedat Iudex ad
talis delicti punitionem: si tamen procedat,
non peccare; quia diligentia rectè est adhi-
bita à Superiore vigilante super ciuitatem

fibi commissam, & iam delictum est publicum; neque culpa Sacerdotis abstulit ius, quod ad punitionem habet Iudex. Ita quidem ille: sed meo iudicio religiosius & melius locutus est in ea materia Sotus: quamuis enim verum sit quod Nugnus dicit, quando infamia orta est ex alia iniqua reuelatione occulti criminis, reo etiam iam in foro animæ emendato; non est tamen verum, quando ea habet originem ex fractione Sacramentalis Sigilli: non quod culpa Sacerdotis sacrilegi Iudici adimat ius puniendi fontem; sed quod religio vetet cum Sacramenti damno, quod pluris fit, sarciri damnum humanæ Politicæ, quod minoris est faciendum.

*Casu vel
insidiosè
audiens.*

Qui casu audit (eadem ratio auscultantis insidiosè, nisi quod iste mortaliter peccet audiendo) peccata sua Sacerdoti Sacramentaliter confitentem, tenetur omni casu eadem celare. Rectè enim dicit Paludanus, non tantum esse violatorem Sigilli cui Secretum est commissum, sed etiam quicumque illud rescivit, quod natura sua tale est, vt eius reuelatio noceret: Seruus enim casu vel data opera Domini sui intelligens Secretum, & extra Curiam eius euulgans, in Dominum & Curiam peccat, & grauitè est puniendus. Caueamus ergo qui serui Dei sumus, ne Regis nostri Secretum, etiam casu intel-

intel-

intellectum in tribunali Secretæ Confessionis, eliminemus. Si quid tale eliminatum fuerit, tenetur Secreto etiam is qui talem proditorem audiuerit : initium enim spectandum ; & hæc detectio Deo eiusque ministro, imò Deo in suo ministro est facta. Est itaque ab humano vsu vindicanda, soli que Deo quasi eius Sigillo clausa epistola deferenda. Eamdem dixero esse rationem, si quis intelligat mutum per nutus & signa, vel quempiam altiùs surdastro confitentem ; neque enim intendit confitens publicè confiteri, sed secretò ; ideoque expedit tales confiteri sine astantibus : & potentium aliter confiteri, non est per schedulam aut nutus admittenda confessio : ideò enim fuit grauitè reprehensus quidam ex Monachis à sancto Bernardo, quòd silentij seruandi causa per nutus voluerit confiteri, vt refert Gerson, & alij. Secùs dixero de eo laico, quem pœnitens voluit simul cum Sacerdote audire eius Confessionem, ad maius erubescentiæ meritum : quamuis enim teneatur talis Secreto naturali, non tamen videtur teneri Sacramentali, eò quòd virtute sit extra Sacramentum reuelatio quatenus ipsi fit. Huic simile quid reperitur apud Basilium in Brevioribus, q. 110.

*Videns
mutum per
signa confitentem.*

Laius audiens volente pœnitente Sacerdote confitentem.

Qui præter Sacerdotem cui fit Confessio,

G 4

audit

*Audiens
Confessionē
publicam.*

audit publicè confitentem Sacramentaliter, non tenetur Sigillo Sacramentali, sed Sigillo naturalis Secreti tantum, quatenus detectio vltior possit esse grauis pœnitenti.

Vbi obiter nota, meritò à Doctoribus reprehendi illos Sacerdotes, qui plures pueros simul curant sibi confiteri. Lopes c. 37. Nauarrus Enchiridij cap. 8.

Dicit Viualdus, virtute Sigilli Sacerdotem apud alios qui non interfuerunt huic Confessione publicæ, teneri celare Confessionem huius pœnitētis; quod æquum videtur, quia est Sacramentalis respectu ipsius. solet tamen talis pœnitens publicè confessus facile consentire in reuelationem, etiam quoad alios qui non interfuerunt.

*Cui ex cō-
sensu pœni-
tentis fit
reuelatio.*

Si Sacerdos de consensu pœnitentis alicui Confessionem cum expressione personæ reuelauerit; tenetur sine dubio, quod reuelatum sibi habet, arcto silentio tegere. At questionis non paruæ est, an teneatur Sigillo Sacramentalis Confessionis: tres enim sunt sententiæ. Vna dicit, non teneri: ita Henriques l. 6. c. 2. num. 3. Vasquius q. 93. art. 4. dub. 2. num. 10. Secunda dicit absolute, teneri: ita Siluester v. Confessio. 3. q. 1. Tertia dicit, non quidem perfectissimo gradu teneri hoc Sigillo; participare tamen obligationem huius Sigilli, eousque vt nullo omnino

omnino casu possit hoc Secretum prodere sine ulteriori licentia pœnitentis. Est hæc sententia multorum, sed variant in modo explicandi. Rationabilis est inter extrema medium tenens, & conformis D. Thomæ in modo loquendi. Itaque hæc tertia sententia videtur verior; quam declaro hoc modo: Diximus supra, Sigillum tam naturali quàm supernaturali Iure obligare Sacerdotem. Obligatio autem ista semper transit ad eum, cui ex consensu pœnitentis peccatum detegitur cum indicatione personæ, atque ea mente ut illi soli innotescere velit pœnitens, sine potestate ulterius detegendi. Est quidem verum, tunc Confessario innotescere ut homini, quando datur licentia communicandi Petro, ut supra diximus: verum sicuti quoad reliquos quibus reuelari non potest, Sacerdos iste huius rei solum censetur habere scientiam ut Deus, ita ut illis sine fractione Sigilli indicare non possit, quamuis iam ut homo sciat; ita etiam is cui de consensu pœnitentis reuelatur, quoad acceptionem quidem scientiæ se habet quasi ex parte hominis, quia Sacerdos ut homo ei reuelat, sed quoad communicationem scientiæ illius eiusdem ulterius faciendam, se debet tenere quasi ex parte Dei aut ex parte Sacerdotis qui Dei vice Secretum

excipit. Neque enim consensu pœnitentis ita degenerauit Secretum, vt simpliciter iam sciatur ab homine vt homo est, sed solum in ordine ad communicandum huic: extra quem vsum si cōsideretur, etiam apud hunc Petrum humano modo depositū, diuinum tamen Secretum est. Tenetur ergo hoc Sigillo, saltem isto modo participatiuè, is cui ex consensu confitentis consilij aut auxilij causa patefit Confessio, peccatum & persona pœnitētis; sicuti certum est teneri, quando citra consensum Sacerdos sacrilegè detexit, vt supra diximus. Consensus enim non nisi cum dicta restrictione operatur. Quare mirum est, Pœnantium contrarium tenere. Neque hīc considerandum in quo Sigillum extendatur, quod Pœnantius vrget, quando dicit non posse pœnitentem prorogare hucusque Sigillum; sed in quo non relaxetur.

Qui ex confesso non confitente audiuit.

Quæres, an sit eadem obligatio Sigilli in Petro, si immediatè ipse pœnitens sibi aperuerit peccatum, quod in Confessione Sacerdoti reuelauit. Putat eandem esse rationem Vasques: sed contrarium est verius, quia, vt infra dicemus, pœnitens Sigillo non tenetur, & ex pacto non potest oriri obligatio silendi nisi naturalis. Tenebitur ergo, si res postulet, & pœnitens velit, talis tegere
Secre-

Secretum ex fidelitate aut iustitia, non tamen arcta illa obligatione Religionis, quæ est in Sigillo Sacramentalis Confessionis.

Qui inuenerit descripta pœnitentis peccata, quæ literis mandauit fortè memoriæ causa, vt ea exactiùs confiteatur, tenetur Sigillo, siue iam Confessio facta sit, siue adhuc facienda. Est communis Doctorum: ratio est, quia chartæ istius tenor est aliquid Confessionis, & quasi Confessio scripta; ita vt æquiparari possit chartam eo modo inueniens illi qui casu audit confitentem, de quo suprà diximus. Est etiam charta illa quasi internuntia, iuuans memoriam confitentis: itaque censetur sigillata sacro Sigillo. Rectè addit Nauarrus in c. Sacerdos, de Pœnitentia, d. 6. n. 9. qui talem schedulam inuenerit, si ex titulo deprehendat contineri eâ proximi confessionem, debere à lectione eius abstinere.

Addo, & colligo ex dictis, non solum Sacerdotem, sed omnes omnino qui ad Confessionis Secretum noscendum quocumque modo pertigerint, teneri illud silentio tegere.

Addamus denique, ipsum pœnitentem non teneri Sigillo Confessionis, quamuis naturali obligatione celare ea debeat, quæ à Confessario audiuit, quatenus alicui, vel sibi

fibi vel ipsi Confessario, aut Sacramento, narratio talium fortè esset onerosa, incommoda vel indecora: quod etiam extendo ad casum, quo id quod reuelatur accidisset culpâ Confessarij, modò in Sacramentali Confessione erratum sic acciderit, vt ad sollicitationem mali non pertineat. Est communis sententia, quam tenet Gabriel in 4. d. 21. qui addit, etiam tunc teneri suam Confessionem quemque celare, quando ex eius reuelatione vel in fama vel in alia re detrimentum incurreret. Vnde infert, etiam pœnitentiam iniunctam debere à pœnitente celari, quando vel Confessori, vel ipsi confitenti inde crearetur aliquid incommodi, vel praiudicij. Quare non dicet concubina suo complici, sibi à Confessario interdictam cum eo conuersionem, quando Sacerdoti inde crearetur periculum. Ceterùm generalius in hac materia locutus est Nauarrus, quando generatim dixit, confitentes teneri ad celanda quæ ipse Confessarius dixerit, quoniam & illa ad forum spectent Dei. Ita ipse in c. Sacerdos, de Pœnitentia, dist. 6. n. 115, qui tamen se non explicat, nisi de illis quæ Confessario essent onerosa, & de illis quæ Confessarius ea mente confitenti dixit vt essent inter ipsos secreta. Vnde patet, eos peccare qui Pœnitentiariorum adeunt curiosi-

*Pœnitentia
iniuncta an
celanda.*

rofitatis & tentationis causa, vt eos repre-
 hendant, traducant & rideant apud alios,
 narratis defectibus ipsorum in Confessione
 obseruatis. Notandum tamen, quamuis pœ-
 nitens non teneatur celare, quænam ipse
 confessus sit per obligationem Sigilli Con-
 fessionis Sacramentalis, posse tamen eadem
 vt talia celare, & asseueranter ac etiam iu-
 ratò dicere, quòd illa nemini dixerit; cùm
 nemini dixerit vt homini, sed tantùm vt
 Deo. Item, quòd ea non sit confessus huic
 vel illi Sacerdoti, asseuerare potest, quando
 super hoc vrgetur, intelligendo quòd non
 sit confessus vlli hominum vt homini, sed
 vt Deo; præsertim cùm interrogatio non
 debeat alio sensu accepta præsumi, quàm
 quo legitimè accipi potuit: & in hoc simi-
 lis est ratio Pœnitentis & Sacerdotis, de quo
 egimus suprà Cap. III. Sentit nobiscum
 Graffius lib. 1. cap. 23. n. 30. Decisionum,
 Henriques l. 3. cap. 19. de Pœnitentia; quam-
 uis aliter sentiat Siluius in Supplementum
 D. Thomæ, & alij. Sotus tamen in 4. d. 18.
 art. 5. q. 4. putat, interrogatum an dixerit in
 Confessione, non posse id negare, sed de-
 bere interrogantem increpare: sed meliùs
 dicitur, etiam hoc posse negare, accipiendo
 interrogationem vt fieri poterit sine sacrile-
 gio; quia in Confessione etiam dicuntur
 quæ-

*Confessus
 negare po-
 test, se ta-
 lia dixisse
 aut confes-
 sum esse.*

quædam vt homini ipsi Sacerdoti, v.g. quan-
do ei datur licentia reuelandi, vt patet ex
supradictis Cap. iv. Itaque rectè negabit se
in Confessione dixisse Sacerdoti, intelligen-
do, vt homini. Si Confessarius ad turpia
sollicitauerit pœnitentem in Confessione,
non tenetur pœnitens Sigillo ad illud re-
gendum; sed quatenus opus est, secundùm
regulas prudentiæ, reuelare poterit extra
Confessionem, vbi & quando oportuerit,
non secùs ac si in Confessione non esset di-
ctum: est enim in hoc par Confessario, qui
non tenetur celare quando ipse à pœniten-
te ad illicita sollicitatur, vt dictum est
Cap. viii. Talia enim merè concomitanter
se habèt ad Confessionem; imò potiùs, tam-
quam ei aduersa, censentur ab ipsa prorsus
aliena.

*Pœnitens
ad turpia à
Sacerdote
sollicitatus
in Confes-
sione non
tenetur il-
lud celare.*

Quæres, quando nullum inde oritur de-
trimentum Confessori aut pœnitenti, an
pœnitens possit reuelare satisfactionem seu
pœnitentiam sibi iniunctam. Respondeo:
Bonum est in talibus semper silere; non
tamen semper est peccatum reuelare. Ita
Maior in 4. d. 21. q. 2. Angelus autem di-
cit, quòd eo casu, si velit, liberum sit pœni-
tenti reuelare.

